

OBČASNÍK

Obecné noviny obce Malé Zálužie

Ročník V

Júl 2009

Slovo na úvod

„Všetky knihy zožltnú, ale kniha prírody má každý rok nové, nádherné vydanie.“ (Hans Christian Andersen)

Milí občania,

práve v dnešnej dobe, viac ako inokedy, treba dbať na ochranu prírody. Za všetko, čo nám dáva, by sme mali byť vďační a príkladne sa k nej správať.

V rukách držíte ďalšie číslo našich obecných novín, v ktorom vám opäť prinášame aktuálny a zaujímavý život našej obce.

redakcia

Z činnosti obecného zastupiteľstva v prvom polroku 2009

1. Záverečný účet obce za rok 2008 poslanci schválili. Na vedomie zobrali správu audítora za rok 2008. Obec v minulom roku hospodárila s prebytkom 301 000,- Sk. Konečný stav na účte k 31.12.2008 bol 837 038,26 Sk.
2. K 1.3. 2009 sa vzdala funkcie hlavná kontrolórka Ing. Renáta Fusková. Bolo vyhlásené výberové konanie, v ktorom bola zvolená za hlavnú kontrolórku pani Viera Marečková z Čabu.
3. Poslanci schválili návrh textu kroniky za rok 2008, ktorý pripravila kronikárka Iveta Proksová.
4. Informácie zo schôdze mikroregiónu Radošinka: Mikroregión požiadala o pridelenie finančných prostriedkov z programu LEADER. Žiadosť mikroregiónu bola úspešne posúdená a získali sa finančné prostriedky, ktoré možno použiť na zvýšenie kvality úrovne obyvateľstva a môže ich čerpať v rámci priorít: a) Miestna infraštruktúra a občianska vybavenosť; b) Ochrana ŽP; c) Komplexná sociálna infraštruktúra; d) Mobilizácia a podpora ľudských zdrojov.
5. Rekonštrukcia bývalého školského bytu: Rekonštrukciu vykoná firma Slovbet v auguste tohto roka.
6. Vybudovanie prechodu pre chodcov bolo zo strany Obvodného úradu podmienené vybudovaním chodníka pri pomníku padlých. Prechod pre chodcov môže byť len z chodníka na chodník. Chodník bol vybudovaný a žiadosť o zriadenie prechodu pre chodcov bola podaná na Obvodnom úrade v Nitre, na odbore pre cestnú dopravu a miestne komunikácie.
7. Našu obec navštívila spoločnosť Green Energy, ktorá sa zaoberá obnoviteľnými zdrojmi energie na výrobu ekologicky čistej elektriny. Prezentovala výhody a nevýhody veterných elektrární. Podľa spoločnosti má naša obec potenciál na výstavbu veterných elektrární. V súčasnosti sa pripravuje osadenie stožiaru na meranie rýchlosti a smeru vetra na území našej obce. Všetky náklady s týmto spojené znáša firma Green Energy.
8. Aktivačné práce: V súčasnosti pracujú štyria ľudia, väčšinu prác tvorí udržiavanie verejných priestranstiev (kosenie obecných priestorov – oba cintoríny, areál kultúrneho domu, okolo zvonice, školská záhrada – aj zvonka, prístup na rybník od hlavnej cesty, celý odvodňovací kanál na dolnom konci a časti, ktoré sa nedajú kosiť traktorom).
9. Čerpanie finančných prostriedkov z fondov Európskej únie: Naša obec môže čerpať peniaze z programu rozvoja vidieka, ktorý je určený pre obce mimo pólov rastu. V rámci opatrenia 3.4.1. Základné služby pre vidiecke obyvateľstvo môžeme žiadať finančné prostriedky na rekonštrukciu obecných budov, ihriská, autobusové zastávky... Obecné zastupiteľstvo rozhodlo, že je potrebné urobiť opravy na kultúrnom dome. V prvej etape to má byť rekonštrukcia strechy, keďže je v zlom stave a na časti budovy je ešte azbestová krytina, ktorá nezodpovedá súčasným požiadavkám ochrany životného prostredia. Ďalej je potrebná výmena všetkých okien a vchodových dverí. Projekt je vypracovaný.
10. Tiež je potrebné riešiť vzhľad centra obce. V bývalej školskej záhrade vybudovať ihrisko pre malé deti a na dvore za kultúrnym domom viacúčelové ihrisko. V súčasnosti na projekte centra obce pracuje Ing. Katarína Lašová. Pri svojej práci zohľadní pripomienky a návrhy členov obecného zastupiteľstva.
11. OZ schválilo opravu chodníka a lávky cez odvodňovací kanál na dolnom konci dediny, v časti, kde je

panelová cesta. V prípade privalových dažďov hrozí, že bude zaplavená a nebude prechodná.

12. Doplňujúce voľby na uvoľnené miesto poslanca OZ v Malom Záluží vyhlási predseda NR SR a budú sa konať na jeseň tohto roka.

13. Nálepky na smetiaky: Obec každý rok dopláca na vývoz komunálneho odpadu určitú sumu, pretože zinkasované poplatky nepokrývajú náklady na odvoz a uloženie odpadu na skládke v Bojne. Komunálnym službám Nitra sa platí odvoz komunálneho odpadu na skládku do Bojne a za uloženie na skládke sa platí podľa množstva (váhy) dovezeného odpadu. Ak v budúcnosti nechceme zvyšovať poplatok za vývoz odpadu, je potrebné regulovať jeho množstvo a tak OZ rozhodlo, že smetné nádoby budú označené nálepkou, ktorú dostali občania pri platení daní a KS odvezú len označené smetné nádoby. Ak vznikne v domácnosti väčšie množstvo odpadu, je možné si dokúpiť na obecnom úrade vrece za 1 EURO / 30,- Sk. V tejto sume je zahrnutý aj vývoz aj uloženie.

14. Studňa na dolnom cintoríne: Viacerí občania sa sťažovali na to, že na dolnom cintoríne sa nedá naťahovať voda. Studňa bola opravená, je urobená tak, aby voda v zime nezamrzala. Pri ťahaní vody treba trocha trpezlivosti a poriadne viackrát potiahnuť.

Viera Predanociová
starostka

Keď som pásol husi...

Kone, kravy, ovce, kozy, svine, husi, kačice, morky, prepeličky, psi a mačky - ako domáce zvieratá chovali sa v každej rodine. Ako deti rástli sme s nimi. Patrili medzi žiteľov dedinskej spoločnosti. O väčší dobytok sa staral otec, o drobnú hydinu matka, ako starostlivá gazdiná. Jej prvými a hlavnými pozorovateľmi a pomocníkmi sme boli my - deti. To bola naša materská škola, tam sa tvorili naše návyky na povinnosti, zodpovednosť, poslušnosť, vytrvalosť - ale pri rôznych hrách aj na detskú zábavu a radosť. Niečo z toho okúsili aj naši synovia, ktorí trávievali svoje prázdniny u starých rodičov.

Prvou väčšou službou dedinského dieťaťa bolo pasenie husí. Taký bol poriadok: najprv „husár“, potom „kravár“ a na najvyššom stupni „koniar“. Po dosiahnutí tretieho stupňa nasledovala regrútska asentírka, po ktorej obyčajne nasledoval vstup do manželského stavu - a potom alebo odchod do sveta, alebo preberanie majetku po rodičoch v rôznych obmenách.

Ako malý chlapec obdivoval som svojho otecka, (ktorého v našej rodine oslovovali po ujlacky „apka“, ale matke sme nehovorili po ujlacky „mamka“, ale úctivo „mamička“), ako si v zime doniesol hodne dlhých vrbových prútov a uplietol z nich veľký husací kôš v priemere najmenej jedného metra. Mamička zatiaľ opatrovali dve najsúcejšie husi, ktoré každý deň cez zimu vystrájali „na potok“ aby tam mali príležitosť stretnúť gunára. V predjarí znesené husacie vajcia starostlivo ukladali na bezpečné miesto a keď hus púšťaním peria naznačila, že už ďalšie vajcia neznesie, že sa chystá na sedenie na nich, tak jej vajcia poukladali do slamou vystlaného husacieho koša, aby tam mohla vysedieť potomstvo. Po prvom týždni sedenia sa pri zapálenej petrolejovej lampe zisťovalo, či hus má pod sebou uložené „zárodky“, alebo čisté vajcia, ktoré sa dajú použiť na praženicu. Po štyroch týždňoch poctivého sedenia dočkala sa aj husacia matka ovocia svojej rodičovskej trpezlivosti a obetavosti. Ved' štyri týž-

dne obsedieť na jednom mieste, prijímať potravu len v obmedzenej miere, iba raz počas zísť z hniezda - to nebola maličkosť. Zaslúžila si poctivo obdiv aj husacia starostlivosť o teplotu ohrievanie zárodky vo vajciach, keď sme videli, ako ich poctivo a obozretne poukryvala páperím, či iným materiálom z okolia hniezda, keď ich bola nútená počas opustiť. Takto sa starala už pred vyliahnutím, aby budúce húsatká nenachladli. A keď sa vyliahli, ako len hrozivo sýkala, aby tým dala najavo, že si verne chráni svoje potomstvo.

O primeranú potravu pre utešené žltučké páperové húsatká sa už musela starať gazdiná. A tie mali najradšej posekanú prvú jarnú trávičku posypanú jačmenným šrotom, otrubami, alebo neskôr zrnom. Keď už boli súčasne na vychádzku, dovolili nám rodičia, aby sme mohli husaciu rodinku ísť pásť, obyčajne do „jarku“. Bolo to, dnes už komunálnym odpadom zanesené, výmolové údolíčko dlhé asi pol kilometra vrchom obrastené agátmi a bielymi i čiernymi morušami a jednou veľkou planou hruškou. Tam, okrem zimných mesiacov každý deň vyvádzal Ďuro ošípané z celej dediny, a tam sa celú jar pásli aj naše húsky. My sme sa starali o to, aby mali dosť vody a aby sa nezatúlali na nebezpečné miesta. Živili sa rastúcou trávičkou a doma dostali vždy niečo na prílepšenie.

Keď bolo pekné teplé počasie, odpoľudnia sme zaviedli húsky na „potok“. V našich detských časoch to bol priestor, kde sa teraz nachádza nový cintorín s domom smútku. Vtedy tam boli tri vodné toky a tri mosty - Kanál, potok Radošinka a potok Galanovka, alebo Stoličný potok. Tam si naše húsky užili dostatok vody, kde sa vykúpali, osušili a napásli na zelenej tráve, v ktorej mala „mochna husia“ najväčšie zastúpenie. Tam sme sa v lete kúpali aj my bez plaviek i bez trenírok, najmä „za humnami“ v hornom a na „Zátočine“ v dolnom potoku Radošinka. A museli sme dávať pozor, aby nám hájnik nezajal naše husi, keby boli zašli na cudziu

lúku. Ak bola niektorá hus „zajatá“, škodu musel uhradiť ten, komu hus chýbala. Môžem spokojne napísať, že ani jednej mojej husi sa taký „malér“ neprihodil.

Keď sa náš krdlik vykúpil, napásol a odpočíval, my sme sa ako „pasáci“ mohli dosýta hrať, plahočiť sa vo vode, alebo mohli využívať aj kúpeľnú príležitosť, ktorú sme nazývali „Teplica“. Bola to menšia priehlbina navyše „Strýčkovej pažite“ na začiatku Horných lúk. (dnes už je to všetko zaliate rybníkom a zregulovanou Radošinkou). Blatom z tejto priehlbiny sme sa namazali od hlavy až po päty a poležali sme si v bahne celkom tak, ako Ďurove prasce, ktoré on predpoludním dohnal z Horného jarku. Potom sme veselí a rozradostení skákali do blízkej hľbočiny, kde sme sa naučili aj dobre plávať. Keď sme sa vyšantili, tak sme na troch mostoch robili „pukance“. Namiesto plastelíny mali sme dostatok hustého blata, z ktorého sme formovali predmety od výmyslu sveta, kam len siahala naša detská fantázia: domček, kostolíček, konička, lodičku... Najveselešie bolo, keď sme z blata vyformovali kocku, v nej sme zo spodnej strany urobili jamku, tak, aby zostalo tenké dno. Keď sme „húbabu“ mali pripravenú, hádzali sme ju o zem tak, aby stlačený vzduch v jamke vyrazil jej dno, čím sa nám podarilo vyrobiť menší či väčší „výbuch“. Čím bol hlučnejší, tým bol úspech väčší. Ale nie vždy sa nám to úspešne podarilo - my sme však z toho nešťastní neboli.

Po žatve nastali pre naše husi parádne hody, mohli sme chodiť napásať na strniská. Vtedy sa obilie kosilo len ručne, zbieralo sa kosou, kosákom, viazalo „krutlou“ do snopov, ukladalo sa do krížov a po pokosení sa zväžalo do kobyлін, kde bolo z klasov parnou mláťačkou vymlátané. Strniská sa orali až po mlatbe a kým boli pozostalé klásky, ktoré aj pri najväčšej opatrnosti ostali na roli, dali sa vyzbierať len hladnými húsatami, ktorým medzičasom narástlo perie tak, že sa už koncom augusta mohli šklbať. Vtedy mladice - húsky stratili načas svoju okrasu, ale pri dobrej opatere im rýchlo narástlo nové perie, ktoré im gazdiné vzali pri druhom šklbaní. Ošklbané perie sa vo vreci uložené zavesilo na hradu a v zimných mesiacoch sa driapalo. Páperie sa odkladalo dievčencom do vankúšov, ktoré si ako svadobný dar odnášali do manželstva. To bol prvý veľký zážitok z nášho pasenia husí. A druhý sa ukázal obyčajne na „hody“, keď sa z našich husičiek piekla husacina, jemná pečenka, oškvarky a výdatný tuk na chlebiček. Čo sa doma nespotrebovalo, s tým sa šlo na trh do Fraštáku (Hlohovca), či do Nitry, alebo ich kúpili podomoví obchodníci. Utŕžené peniažky aj za predané husi na jarmokoch či na trhu tvorili v nejednej domácnosti značnú časť príjmov do domácnosti. Do týchto mojich „husárskych“ čias patria naše detské hry „Pri zvonici - kútiku“. Tu ich iba podľa názvu vymenujem: oko - boko, na picíka, na tretieho, na svadbu,

na školu, na nožničky, na zlatú bránu, na gombičky, guľky, bogrovce (dubienky)“. Dievčence šili a obliekali panenky vlastnoručne ušité a chlapci na jar krútili vrbové pištalky, pri čom recitovali:

*„Obíjaj sa pištalečka, obíjaj sa, obíjaj!
Keď sa nebudeš obíjať, hodím ťa o kostol,
Bude z teba apoštol...“*

Podľa rodinného poriadku som po staršej sestre Anne prešiel ku kravičke Belani, s ktorou začínali moji rodičia hospodáriť, keď sa z minárikovsko - proksovského domu od zvonice presťahovali do novostavby na hornom konci pri hradskej - hlavnej cesty medzi Piešťanmi a Nitrou. Maštal sme mali hneď vedľa kuchyne. Predelená bola „štrafánom“ na oddelenie pre dva kone a pre kravičku, ktorá sa starostlivo obzerala do ľavého kúta stajne, kde malo svoj válov teliatko. Ak to bol býček, toho sme po vykrmení predali. Hneď vedľa maštale bola malá šopa, v ktorej sme mali sečkovicu dovezenú zo starorodičovského gazdovstva vtedy, keď si tam do „gepla“ zadovážili väčšiu a modernejšiu - tam mali viac kráv i koní. Pre našu kravičku i koničky sme sečku rezali len ručne. Pred sviatkami bolo treba narezať sečky viacej a my ako dorastajúce deti sme oteckovi pomáhali tak, že on nastielal do truhlice slamu, seno, ďateľinu, trávku a dvaja z nás najstarších trochu sme ťahali koleso s nabrúsenými kosiermi, tak, že jeden držal kľuku a druhý pomáhal slameným povrieslom upevneným za kľuku... Zlepšilo sa to až potom, keď otecko zdedil role po smrti starých rodičov, keď už sme mali aj dve kravy, teliatko i jalovicu alebo aj žrebčeka. Pribudla do domu prvá mechanizácia, keď sme s roľami po dedkovi zdedili menší železný „gepel“, ktorý sa vtedy literárne nazýval „žentúr!“. Bola to liatinová prevodovka zvonovitého tvaru, na dolnom okruhu bolo ozubené koleso, do ktorého bolo zapravené silné oje, tam sa zapriahli kone, ktoré museli kráčať dokola, a prevodom sa pohyb prenášal na zotrvačnik, na koleso s remenicou a remenicou sa poháňala sečkovička. Teda natiahnutá remenica nahradila naše slamené povrieslo a naša výpomoc spočívala v tom, že sme poháňali kone, aby pravidelne pomaly chodili do kruhu a dvaja ďalší pomocníci boli pri nakladačovi a odhrňaní narezanej sečky. Tak to bolo až do konca mojich teologických štúdií, keď bola do Ujlačku zavedená elektrina a môj otecko pristúpil na radu môjho mladšieho brata a na základe získanej subvencie si zadovážil elektromotor a gepel bol odložený do starého železa.

Sečku potreboval statok najviac v zime - v lete sa kravička musela sama živiť pasením na tráve. Do mojej konfirmácie sme mali iba jednu úzku lúku „Na Gemeinerovom“ kúpenej z parcelácie lúk. Trávu z nej sme nemohli na jar a v lete vypásať, lebo by sme nemali na zimu seno, ani otavu. Sem sme mohli chodiť

pásť až po druhej kosbe, keď trávička trocha podrástla a „zviditeľnené“ boli vlastnícke hranice - medze - keď nastal blažený stav, ktorý mal blažené pomenovanie - „širiny“. To boli zlaté časy pre kravárov, ktoré som prežil už ako primán sekundán „služobne“ viazaný u dedka - kostolníka, kde som mal na starosti 8 kráv. To boli moje prvé veľké gymnaziálne prázdniny, keď som spával u starých rodičov na peci, alebo vo svojom rodnom dome v sýpke, alebo niekde na visutej posteli pre paholkov - mojich strýcov v niektorej maštali. Musel som sa aktívne zapojiť do napájania dobytkom, do „kydania“ - vyhadzovania hnoja na hnojisko, „plekania“ teliatka a veru aj dojenja kráv. Slúžil som za stravu a byt. peňažné pôžitky z pasenia neboli žiadne. Keď som išiel do tercie v roku 1933, prázdniny som strávil u svojho ujčeka Jána Saku v Pustakerti (terajšie Pusté Sady).

V svojich počiatkových pastierskych rokoch som chodil pásť našu Belanu na Čapáš, Pod pískovnicu alebo na cestu, ktorá bola na rozhraní ujlackého a kapinského chotára medzi Lužbetkou a Ihlícou. Na bočných okrajoch týchto poľných ciest rástla dobrá tráva a chutný truskavec, na ktorých sa naša kravička rada pásala. Za okraje týchto poľných ciest sme však museli odviezť do obecnej pokladnice vylicitovaný poplatok. Tie sa dávali do prenájmu vo verejnej dražbe a do prenájmu dostal to hospodár, ktorý pri vykričaní ponúkol najvyššiu cenu. Belana sa tam dobre pásala, ale musel som ju po celý čas pasenia držať, aby si neodhryzla niečo rastúce na súkromných pozemkoch. Odmenou za dobré napasenie kravičky mi bola mamičkina pochvala, keď to videla na plnom kravskom bachore.

Keď som slúžil u dedka, tak som zverených osem kráv vyháňal na Mlynské, Horné, Dolné, Gemeinerove lúky, alebo na Pažite. Spoločníka mi obyčajne robil otcov bratranec, ktorý bol v dedine známy pod menom Štefan Buzikov - nentavý, ktorý veľmi ťažko hovoril, ale ako pastier bol veľmi spoľahlivý. Ako polohluchonemého ho nedali ani do školy, čítať a písať sa nenaučil, ani na konfirmáciu nechodil. Zato ale za najväčší zážitok svojho prostoduchého života považoval chvíľu, keď so svojim otcom, Jurajom Proksom - Buzikom bol raz v kostole, keď sa prislúchovala Večera Pánova spojená s rozhrešením. Toto prosté Božie dieťa to často krát na lúkach znázorňoval - nábožný spev piesne a rukami ukazoval ako na kolenách mu pán dekan dával požehnanie na hlavu. A vtedajší duchovný pastier nemal nijaké problémy z toho, že pripustil tohto úbohého a predsa šťastného človeka ku stolu Pánovmu. Po rokoch vyslovujem úprimnú ľútosť i zahanbenie, že sme ako nezrelí adolescenti spôsobili tomuto človeku, spolu pastierovi dosť nevkusných nezbedností. Po rokoch som sa dopočul, že už vo vyššom veku utiekol z domu v snahe dostať sa k ro-

dine do Blesoviec pod radošínskymi horami, kde ho v poli našli zamrznutého.

Milú spomienku mám na ujca mojej manželky Pavla Líšku, syna starého richtára Štefana Líšku. Ako stredoškólakovi na Obchodnej akadémii v Nitre sa mu tiež ušlo pásť kravy na najpriestrannejšej lúke na rozmedzí medzi Záhumním a Gemeinerovskými lúkami. Bol z neho vynaliezavý šibal, ktorý vedel byť vodcom pri hrách aj na vojakov s drevenými šablami. Ale ja som ho obdivoval keď prišiel medzi nás na lúky s ozajstnými husľami a naučil aj mňa prvý prstoklad a melódiu „Prší, prší...“ Vyžadovalo si to jednoduché pravidelné opakovanie ľavým ukazováčikom na strune A. To ma tak oduševnilo, že som si v prime, či sekunde zadovážil vlastné husle i Malátovu školu a tak som sa ako samouk naučil poznávať noty. To bola moja prvá hudobná škola, ktorej začiatky sa mi zišli až v prvých semestroch na fakulte u profesora Dr. Jána Jamnického, u ktorého som si dodatočne osvojil základy hudobnej teórie i hru na harmónium. Som veľmi rád, že všetci moji synovia zdedili moju lásku k umeniu všeobecne a hudbe zvlášť, a že som niečím z toho mohol využiť aj po náhlej smrti kantora Jána Kollára v Holíči, keď som pomáhal svojej ženičke osvojiť si hru na organe, aby tak pomohla v cirkvi, keď komunisti zakazovali účinkovať učiteľom v kostole.

A ešte niečomu som sa priučil pri pasení kráv počas „širín“ - košíkárstvu od Ištvána Malákovho, syna Anny Pakšíkovej, ktorú sme prezývali „Pakšíčka z Hlíničky“. Bol „gulášom“ - pastierom u starého richtára, nášho dedka Líšku. Veselej náture chlapec, huncút - v dospelosti sa stal elektromontérom, veľmi obľúbeným v širokom okolí. Vďaka som mu ako chlapec zavratal kravy a chodil som mu narezať pekné, primerané prúty za železničným násypom medzi Kapincami a Zálužím. Obdivoval som ho najmä pri začiatkoch, ako sa pletie krabica na zemiaky, usýpka na sečku, banka pre holubov, slepačí, či husací kôš. Čo vyšlo z jeho rúk, to malo estetický vzhľad a mohlo ísť smelo na výstavu. A v roľníckom doraste Republikánskej strany maloroľníckeho ľudu bol skvelým hercom - komikom. Stačilo, keď sa ukázal na javisku, už jednoduchými pohybmi a mimikou vedel rozosmiať obecenstvo. Hral prihlúpleho zriadenca keď som s ním ako predstavený účinkoval v komédii „Ferda šéfom“. Predčasne zahynul pri neopatrnom výstupe na elektrický stĺp. Toto bola moja predpríprava na moju duchovnú pastiersku činnosť. K tomu sa družila aj moje desaťročné skúsenosti pri roľníctve, hospodárstve, cez prázdniny od kvarty až po samotnú ordináciu s dvoma prestávkami zapríčinenými operáciou pri zápale okostice a mojím duchovným správcovstvom na Brezovej pod Bradlom.

Pavel Proksa – Kostolníkov

Z knihy spomienok „Život služby“. Holíč, november 2008

Začali prípravy na storočnicu kostola

Na jeseň tohto roka si rímskokatolícka farnosť pripomenie významné jubileum – 100. výročie posvätenia farského kostola sv. Štefana. Oslavy storočnice kostola sa budú konať v sobotu 24. októbra 2009, kedy by mal našu farnosť navštíviť aj nitriansky diecézny biskup Mons. Viliam Judák, ktorému sme adresovali naše pozvanie, aby celebroid slávnostnú svätú omšu na výročie posvätenia chrámu.

Práve pred 100 rokmi, na jeseň r. 1909, ostrihorský pomocný biskup Mons. Dr. Medard Kohl vykonal konsekráciu nového kostola v Ašakerte (Assakürt – za čias Uhorska názov obce Nové Sady). V kostole je podnes zachovaná pôvodná pamätná tabuľa v maďarčine o konsekrácii kostola. Nachádza sa vzadu v kostole, vpravo pri vchode, sčasti prikrytá krížom. Taktiež sa zachovala zakladajúca listina kostola v latinskom jazyku, podpísaná svätiteľom Dr. Medardom Kohlom, datovaná 1. novembra 1909.

Tento chrám je svojou zaujímavou a ojedinelou architektonickou dispozíciou dominantou okolitej krajiny. Patrí k neorománskej architektúre. Práce na stavbe trvali iba dva roky – od roku 1907, čo je na tú dobu naozaj pomerne krátky čas. Údajne mal mať kostol až dve veže, ale pre nedostatok financií bola postavená len jedna. Vo farskom archíve však nie sú žiadne pôvodné plány kostola, takže by sa musela táto informácia overiť v archíve ostrihomskej arcidiecézy v Maďarsku. Tak či onak i jedna veža je dostatočnou dominantou, ktorá ako zdvihnutý prst do neba upozorňuje ľudí, aby nezabúdali na Boha.

V rámci príprav na storočnicu kostola sme pristúpili k obnove vonkajšieho výzoru kostola. Keďže však ponuky oslovených firiem ďaleko prevyšujú možnosti našej farnosti, rozhodli sme sa, že obnovíme náter strešnej krytiny a aspoň priečelie, čiže prednú časť kostola, ktorá je najviac poškodená a je najviac na očiach.

Po porade s odborníkmi a s architektom sa rozhodlo, že zachránime pôvodnú omietku, ktorá je historicky cenná a veľmi kvalitná. Svojou veľmi drsnou štruktúrou dobre zodpovedá neorománskej architektúre kostola. Tieto reštaurátorské práce sú však finančne i časovo náročnejšie, než keby sa urobila nejaká obyčajná moderná gýčová omietka ako na rodinnom dome. Architekt taktiež odporučil zelený náter alukrytvej strešnej krytiny, aby tak strecha väčšmi harmonizovala s vežou, na ktorej je už do zelena zoxidovaný medený plech. Takáto farba strechy oživí a zvýrazní kostol, pretože opozeranú červenú alebo medeno-hnedú strechu má už hociktorý rodinný dom.

Farský úrad taktiež pripravuje vydanie pamätných obrázkov, na spôsob otvárajacej plakety, k 100. výročiu kostola.

Ako sa hovorí v liturgii: Kostol je dom Boží a brána do neba, pre kresťanov- katolíkov je to i miesto tajomnej sviatostnej Božej prítomnosti v Eucharistii. Tu sa stáva pri sv. omši nekrvavým spôsobom prítomnou Ježišova obeta, ktorú raz navždy vykonal na kríži za nás. Nie ako minulé historické udalosti, ale ako stále živá sviatostná skutočnosť. Práve pre toto má kostol pre kresťana výnimočnú hodnotu. Ako povedal istý jednoduchý starší človek z našej farnosti: Naši predkovia pri svojej chudobe dokázali postaviť tento kostol, našou úlohou je ho už iba udržiavať a zveľadovať. Bolo by hanbou, keby sme to my nedokázali, keď oni pri svojej chudobe dokázali čosi ťažšie – to, že ho postavili.

Mgr. Štefan Novanský

Ako sa plnia sny, alebo čo je nereálne, nie je nemožné...

Ondrej Proksa, študent osemročného gymnázia, sa zúčastnil v januári celoštátnej súťaže v programovaní a skončil na peknom treťom mieste. O tom ako sa dostal k programovaniu, ako sa mu darilo na súťaži a aké sú jeho ďalšie ciele, je náš rozhovor.

Ondrej, je o tebe známe, že si veľmi šikovný vo svojej práci. Vytvoril si internetovú stránku našej obce a web stránku ECAV. Aké boli tvoje začiatky v programovaní a v informatike?

Keď som bol v kvinte, teda ako keby prvák na strednej, tak sme začali mať takú poriadnu informatiku. Vtedy som neuvažoval o tom, že by som mohol byť niekedy programátor a tak som išiel do slabšej skupiny – čo nikdy s informatikou nechce mať nič spoločné. Spočiatku ma to veľmi nebavilo, ale zaujímal som sa o to. Po niekoľkých mesiacoch som v tej našej skupine začal trochu vyčnievať, niekedy sa stalo, že som opravil aj našu profesorku.

Asi po pol roku som sa rozhodol to skúsiť – prestúpiť do skupiny profesionálov, ktorých učil profesor, ktorého si v tejto dobe veľmi vážim a pomohol mi. Zhodou okolností bol triedny môjmu otcovi, keď tam študoval. Keď som do tej skupiny prišiel, cítil som sa ako ten najhlúpejší človek.... Nechcem to brať ako machrovanie, ale veľká výhoda ľudí čo majú cieľ je tá, že ak na sebe makajú a snažia sa, tak výsledky prídu. Keď nám profesor dal príklad, aby sme pracovali, všetci zapli internet, prípadne sa hrali a len ja som programoval, začo si ma profesor obľúbil nie len kvôli otcovi, videl, že mám záujem o informatiku. Dokonca som si veci skúšal aj doma. Po prvom ročníku som toho veľa nevedel, jedine čo som mal bola snaha. Keď začínal druhý ročník, p. profesor mi dal do rúk zadania olympiády a vtedy sa to začalo. Zistil som, že programovanie nie je len o práci za počítačom, ale je aj o súťažiach, že keď bojujete proti niekomu, tak máte väčšiu motiváciu. Veľakrát si hovoríte, že treba veriť, aj keď sa nedarí.

Ako si sa k celoštátnemu kolu súťaže vôbec dostal?

Keď som v týchto súťažiach začínal, mal som veľký sen – dostať sa na medzinárodnú olympiádu v informatike. Samozrejme sny sú sny.... Muselo to ísť všetko pomaly, musel som na sebe makať a postupne som zisťoval, že to nie je len také jednoduché a že ľudia čo sa tomu venujú 10 rokov sú fakt dobrí a ja na nich nemám. A tak moje ciele a sny klesli. Chcel som sa aspoň raz zúčastniť celoštátneho kola nejakej programátorskej súťaže. Keď som bol tretiak a žiaden väčší úspech neprišiel, tak som bol v strachu – čo teraz, makám na sebe, programujem, trénujem. Dávam do toho všetko ako je možné, že nič. Ledva úspešný riešiteľ na nejakom tom regionálnom (krajskom) kole. A prišiel posledný štvrtý rok. Musím povedať, že vďaka Bohu som to nevzdal a povedal som si, že mám tu posledný rok – ukázať čo je vo mne, som štvrták, maturant, teraz alebo nikdy – ved' na výške sú už iné záujmy, nie také, že reprezentácia školy. A postupne sa začali súťaže. S Božou pomocou som sa dostal, a tým som si splnil sen, na celoštátne kolo súťaže v programovaní Zenit.

Ako prebiehala súťaž a čo všetko si počas nej zažil?

Bolo to pre mňa naozaj rozprávkové, keďže som o tom už dlhšie sníval. Môj čas, motivácia a hlavne viera, že sa to naozaj podarí, neboli zbytočné. Keď sme prišli do Brezna na celoštátne kolo, až vtedy som si uvedomil, že je to úspech – byť medzi 18 na Slovensku. Proste úžasný pocit. Počas troch dní nás tam obsluhovali, dostali sme visačky ako na olympiáde. V prvý večer na slávnostnom otvorení som si uvedomil, aká je populárna tá súťaž. Prišli sa na nás pozrieť predstavitelia VÚC Banskej Bystrice, ale aj z ministerstva. Bola to veľká česť pre Brezno, že môžu organizovať súťaž pre programátorov. Na druhý deň bola súťaž – bol som veľmi nervózny, nemal som skoro žiadne ciele, jediné čo som vedel, že prví traja dostávajú diplom a prví piati budú oficiálne ocenení. Mne stačilo úplne 10. miesto, nie to ešte dostať pohár. Počas súťaže sa mi nedarilo – neviem či to poznáte, ten tlak, keď si hovoríte, čo si o mne pomyslia, keď skončím zle, čo teraz? Čo v škole, keď p. riaditeľ mi dal tri dni študijné voľno a ja nič.... Nemôžem sklamať. A tak som sa koncentroval len na súťaž a hovoril som si: „Bože ak si ma dostal sem, nedovoľ aby moja snaha bola zmarená nervozitou.“ Po 4 hodinách súťaž skončila. Poobede sme mali voľno a mne len tak vrtalo hlavou, že čo bude, koľký by som mohol skončiť. Keď som volal domov rodičom, tak som im povedal, je úspech, že som tu. A veru, že sme si to užívali, keď nás zobrali aj na slovenskú premiéru filmu Pokoj v duši. Neveril som, že by som mohol skončiť v prvej desiatke, a keď som po súťaži večer zaspával, tak som si hovoril, Bože aspoň to 10. miesto.

Ako nakoniec dopadla súťaž, splnili sa tvoje očakávania?

Ráno na výsledkoch som bol zase nervózny. Môj kamarát čo súťažil v B kategórii (to boli tí mladší, my sme boli A kategória) vyhral 3. miesto a sedel vedľa mňa. Keď som mu išiel zagratulovať a mal plné ruky, mi povedal, že počkaj o chvíľu si to vymeníme, ja pozerám, že čo si vymeníme. A potom mi to napadlo. To nemôže byť pravda.... a bola.... Bol to zázrak alebo vysnívaný sen s najúspešnejším koncom aký mohol byť a domov do Zálužia som si priniesol tretie miesto a môj prvý bronzový pohár z programátorskej súťaže. Ďakoval som Bohu, že môžem byť tretí na Slovensku.

Aké sú tvoje ďalšie plány, čaká ťa ešte nejaká súťaž?

Myslel som si, že už nič úžasnejšie sa mi stať nemôže, ale po mesiaci mi prišla pozvánka na ďalšie celoštátne kolo a spolu s kamarátom sme postúpili na ďalšie slovenské finále v inej súťaži. Ako mi povedal môj profesor informatiky – kto by to bol povedal, a medzi rečou spomenul, že som sa stal najúspešnejším žiakom našej školy pre informatiku. Nikomu sa nepodarilo za jeden rok stihnúť (vybojovať) tri celoštátne kolá. Jediné čo k tomu môžem dodať je, že veľká vďaka patrí práve tomuto profesorovi, že ma k tomu viedol, rodičom, že ma v tom koníčku a súčasne relaxu, podporovali a sponzorovali, keďže nie každý si môže dovoliť mať od 15 rokov note-

book. A jedno obrovské, najväčšie a najdôležitejšie ĎAKUJEM patrí Bohu. Možno za zmienku stojí povedať, že sen ktorý som sníval na začiatku sa mi zatiaľ nespĺnil. Postup na celosvetovú súťaž. Ale čo je zaujímavé a úžasné, onedlho ma čaká práve toto celoštátne kolo, kde sa môžem pobiť o postup do sveta. Aj keď si veľmi neverím, ale moje dve mottá sú – čo je nereálne nie je nemožné a to druhé: S Bohom je možné všetko.....

(V tom celoštátnom kole skončil na 10 mieste a postupuje ďalej. Medzi 13 programátormi bude bojovať o 4-členný reprezentačný tím SR na celosvetovej olympiáde v Bulharsku).

Tak ti držíme palce.

Pýtala sa: Zuzana Plesníková

Odpovedal: Ondrej Proksa

Recepty starých mám

Šúľané slíže:

Cesto pripravíme ako na lokše. Potom urobíme šúľok a pokrájame na malé kúsky. Každý kúsok ešte potom trochu rozšúľame a vyvárame vo vode. Hotové slíže omastíme a posypeme makom. Šúľané slíže sa jedli na Veľký piatok (pôstne jedlo).

Krupicové slíže:

Slíže si uvaríme klasickým spôsobom. Na masti usmažíme krupicu do zlatožltá. Podlejeme vodou. Krupica nesmie byť kašovitá, musí sa rozsypať. Podľa chuti sa môže pridať cukor.

Krúpová kaša:

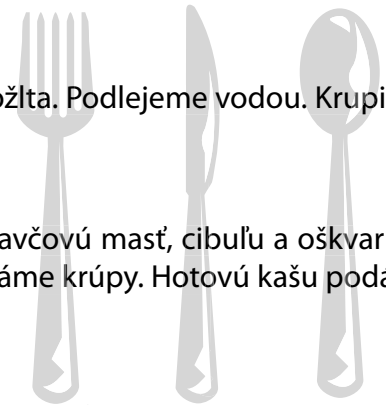
Potrebujeme 2 poháre jačmenných krúpov, asi 10 zemiakov, vodu, soľ, bravčovú masť, cibuľu a oškvarky. Do osolenej vody dáme zemiaky, keď sú uvarené úplne, rozšľaháme ich a pridáme krúpy. Hotovú kašu podávame s osmaženou cibulkou a s oškvarkami.

Múčna kaša:

Potrebujeme 2 poháre hladkej múky, asi 10 zemiakov, vodu, soľ, bravčovú masť, cibulku a oškvarky. Do rozvarených a rozšľahaných zemiakov opatrne zašľaháme hladkú múku. Hotovú kašu podávame s osmaženou cibulkou a s oškvarkami.

Mliečna polievka:

Potrebujeme 1 liter mlieka, soľ a trochu múky. Do uvareného mlieka dáme soľ, drobkčky z múky a necháme prejsť varom. Hotová mliečna polievka sa jedla obyčajne na raňajky.

Dobrú chuť praje Jolana Vargová

Bolo o čom hovoriť...

Po návšteve bratov Petra a Pavla Hochschornerovcov na našej pôde

Myšlienka pozvať našich skvelých športovcov, súrodencov Petra a Pavla Hochschornerovcov, trojnásobných olympijských víťazov, na návštevu Ujlačku, bola stará takmer rok. Vraj najlepšie bude, ak chlapci získajú v Pekingu tretie zlato a bude to dôvod ako remeň. A chlapcom sa tento vynikajúci výsledok, historický a svetový úspech vodných slalomárov vôbec, podaril a potešili fantastickým výkonom aj tých, ktorí šport registrujú len akoby pomimo...

Na tretí deň po zisku zlata na majstrovstvách Európy v britskom Nottinghame sme ich tu už mali ako na koni.

V jedno krásne júnové ráno nasadli totiž chlapci do svojho Nissanu a zamierili si to do Nových Sadov, kde ich veľkým potleskom privítala do posledného miestečka nabitá trieda, v ktorej bolo okolo stovky žiakov v prítomnosti pedagógov školy. Veď títo skromní športovci, úplne normálni chlapci a mladí ľudia, majú svojich fanúšikov aj v týchto končinách. A tak nečudo, že na zvedavé otázky dokázali bez problémov odpovedať a so žiakmi vzápätí nadviazali bezprostredný a celkom neformálny kontakt.

Na dračku išli aj ich veľké plagáty, ktoré si aj s cennými autogramami odniesli domov na pamiatku vlastne všetci, čo boli na besede.

A hneď po besede, smer Malé Zálužie, obecny úrad. A opäť celkom normálne a priateľské stretnutie s našimi spoluobčanmi ešte pred vstupom do budovy. Pani starostka Viera Predanocyová milých hostí srdečne privítala a naše veľké športové postavy sa zapísali do pamätnej knihy – kroniky obce. Hostia neobišli ani vkusne a s citom zariadenú pamätnú izbu na poschodí a obaja sa živo zaujímali o vystavené vzácne predmety, ktoré verne odrážajú život v obci. A opäť zaujímavé otázky prítomných Ujlačanov, ešte fotografie a stisky rúk so želaním ďalších krásnych výsledkov na vode a – niekedy opäť dovidenia...

Peter Buček

Knížné novinky

Odborná literatúra:

Eva Dekanová – Eva Ondrejčková: Ruština (učebnica a cvičebnica)

- intenzívny kurz ruského jazyka, texty, dialógy a cvičenia na rozvíjanie komunikácie + CD.

Simon Adams – Atlas stredovekého sveta:

- obrázkový sprievodca na ceste stredovekým svetom, ktorý prináša ilustrované mapy a bohaté informácie o civilizáciách.

Helena Jarkovská – Markéta Jarkovská – Posilování s náčiním:

- viac než 300 funkčných posilňovacích cvikov s využitím osvedčeného a finančne dostupného náradia.

Christiane Lentz – Domáci lekár:

- príručka, ktorá obsahuje najčastejšie choroby dospelých a detí a ich liečbu, liečivé nápoje, potraviny, bylinky, a aj základnú príručku prvej pomoci.

Beletria:

Jana Pronská – Zlatníková chovanica:

- stredoveký romantický príbeh z prostredia Ľubovníanskeho hradu.

Sigríd- Maria Grössingová – Tragédie v Habsburskom rode:

- kniha sa čitateľovi snaží priblížiť životné cesty a tragický osud Márie Antoinetty, najmladšej dcéry Márie Terézie, Maximiliána Mexického, Leopoldíny Brazílskej, geniálnej dcéry cisára Františka I., ako aj osud posledného a nešťastného habsburského cisára Karola I.

Konštantín Čulen – V amerických zaisťovacích táboroch:

- historické svedectvo autora, ktorý prežil pobyt v zaisťovacom tábore v Rakúsku.

Katarína Gillerová – Dotkni sa ma, láska:

- v príbehu mladej ženy, ktorý sa nesie vo dvoch rozprávačských rovinách, sa autorka zameriava na citové aj existenčné problémy ľudí, ktorí si ešte len hľadajú svoje miesto v živote.

Denisa Fulmeková – Dve čiarky nádeje:

- príbehy piatich žien, ktoré sa vzájomne prelínajú, ich vášne, osobné tragédie i všedné radosti.

Ľubo Dobrovoda – Ja veľkáč:

- humorné rozprávanie o zážitkoch z autorovho detstva

Jozef Urban – Malý zúrivý Robinson:

- básnikov debut, v ktorom autor poukazuje na rýchlosť sveta a aktuálne problémy človeka.

Detská literatúra:

Elisabeth Goudgeová – Princezná z Mesačného údolia:

- príbeh o trinástročnej Mary, ktorá odchádza za strýkom, ktorý býva na zámku v Mesačnom údolí. Čítanie plné fantázie a tajomstva.

Anne Gudule – Chlapec, ktorý žil v mojej hlave:

- príbeh o láske zahalený tajomstvom.

Lurlene McDanielová- Anjel nádeje:

- príbeh amerického dievčaťa, ktorá sa zúčastnila africkej misie, ktorá jej priniesla radosť i žiaľ.

John Coiely – Vlaky:

- história železnice: od prvých dní veku pary až po najmodernejšie vysokorýchlostné vlaky.

Periodiká:

Historická revue, Záhradkár

Zuzana Plesníková
knihovnička

Deň detí

V sobotu 30. 5. 2009 sa konal už tretí ročník osláv Dňa detí. O zábavu nebola núdza. Na deti bolo pripravených množstvo súťaží a atrakcií, ani jedno neodišlo domov bez sladkej odmeny. O hudbu a výbornú atmosféru sa postaral DJ Tomáš. Poďakovanie patrí občanom a organizátorom: Jednota dôchodcov, Pohostinstvo Flamingo, Fence & Garden s.r.o., Novafenz – Malé Zálužie; Potraviny Kopečná, pán Miroslav Masarovič a Obecné zastupiteľstvo.

Návšteva srbskej delegácie

Dňa 2. júla 2009 k nám zavítala vzácna návšteva zo Srbska. V rámci osláv Dní Slovanov, ktoré sú súčasťou osláv sv. Cyrila a Metoda, sa uskutočnilo v našej obci stretnutie srbských občanov z oblasti Prijepolje s občanmi mikroregiónu Radošinka. Členovia delegácie chceli spoznať aj obce v okolí Nitry a preto súčasťou ich programu boli návštevy obcí – Zbehy, Šurianky, Alekšince a prišli aj k nám do Malého Zálužia. Program bol pestrý. Na úvod vystúpil, nám veľmi dobre známy, detský folklórny súbor Pelikánik z Nových Sadov. Nasledovala vari najdôležitejšia časť večera, podpísanie zmlúv medzi obcami mikroregiónu Radošinka a obcami v Polimskom regióne. Naša obec uzatvorila zmluvu o družobnej spolupráci s obcou Kamena Gora. Prítomní boli starostovia obcí mikroregiónu Radošinka. Program obohatilo aj vystúpenie folklórnej skupiny tamburášov zo Srbska. Všetci sa tešíme na ďalšie spoločné stretnutie a spoluprácu. Ďakujeme všetkým občanom, ktorí sa zúčastnili príprav a celého priebehu programu.

redakcia

Odpad z domácnosti a záhrad

Komunálny odpad pochádzajúci z domácností môže byť skladovaný len v smetných nádobách a kontajneroch. Naša obec ho vyváža na skládku do Bojne, kde sa váži a uskladňuje. Ak je neúmeraná váha smetných nádob, tým viac obec platí. To sa odrazí neskôr na zvýšení poplatkov za odpad, ktoré zaplatia občania.

Preto je nevyhnutné triediť odpad. V obci sa taktiež vykonáva aj separovaný zber, na čo slúžia farebne rozlíšené plastové vrecia na sklo, papier a PET fľaše, ktoré sa zberajú v určený deň v týždni. Čím viac vyseparujeme, tým viac znížime komunálny odpad. Navyše od recyklačného fondu za každú tonu vyseparovaného odpadu obec dostane dotáciu. Dôležité je odpad nemiešať. Zle vhozený odpad znehodnotí celý obsah kontajnera a ten sa bude musieť vysypať na skládku. Triedením druhotných surovín docielime, že komunálneho odpadu bude menej. Ako máme separovať?

PAPIER: Sem patrí – noviny, časopisy, zošity, knihy, listy, kancelársky papier, kartónové obaly. Nepatrí sem – umelohmotné obaly, vrstvené obaly, kopírovací papier, mastný a znečistený papier

PET FLAŠE: Sem patrí – stlačené PET fľaše z nápojov. Nepatrí sem – znečistené plasty, viacvrstvé obaly, lino-leum, guma, kabelky, molitan, plastové obaly znečistené olejom a ropnými látkami

SKLO: Sem patrí – predmety a črepy z bieleho a farebného skla. Nepatrí sem – porcelán, zrkadlá, drôtované sklo. Dôležité je tiež upozornenie, že v rámci intravilánu a extravilánu obce nie je dovolené vysýpanie žiadneho tuhého domového odpadu a iných nečistôt.

Úprava verejných priestranstiev pri stavebných prácach

Pri akejkoľvek stavebnej činnosti je potrebné dbať na to, aby stavebný materiál bol skladovaný na chodníkoch, uliciach a ostatných miestach verejných priestranstiev len na dobu nevyhnutnú v čase stavebných prác. Obec- né zastupiteľstvo schválilo lehotu pol roka na odstránenie.

Chov domácich a úžitkových zvierat

V poslednom čase sa množia sťažnosti občanov na voľný pohyb domácich zvierat – sliepok a psov na pozemkoch susedov a na obecných priestranstvách. Občiansky zákonník, ktorý upravuje obmedzenia vlastníckeho práva, ustanovuje: „Domáce zvieratá chované vlastníkom, nesmú vniknúť na pozemky susedov a obecné priestranstvá, bez ohľadu na to, či ide o bližších alebo vzdialenejších susedov. Vlastník zvierat je povinný urobiť také opatrenia, aby jeho zvieratá nevnikli na susediace pozemky a nemôže sa ani brániť tým, že opatrenia urobil, ale dodatočne sa ukázali ako nedostatočné.

Prísne sa tiež zakazuje voľný pohyb psov po verejných priestranstvách obce - hlavne cintoríny.

Ochrana ovzdušia pred znečisťujúcimi látkami

Únikom znečisťujúcich látok do ovzdušia dochádza k obmedzovaniu práv a ohrozovaniu zdravia a bezpečnosti iných osôb a ohrozovaniu majetku. Zakazuje sa vypaľovanie trávnatých plôch, spaľovanie komunálneho odpadu v záhradách a na verejných priestranstvách.

redakcia

Zberné suroviny - Fence & Garden, s.r.o.

Podnik sa nachádza v priestoroch PD Devio Nové Sady v Malom Záluží. Otváracie hodiny: Sobota 08.00 - 15.00h. Kontakt: 0911/407031, 0911/407032, 0911/407030

Vykupuje sa: zberový papier (noviny, časopisy, knihy, katalógy, letáky), biele a farebné sklo (poháre, PET-fľaše, sklenikové sklo...), železo a plech (konštrukcie, stĺpy, konzervy, roxory...), farebné kovy (meď, hliník, mosadz, bronz), plastový odpad (všetko, čo je z fólie - obalové fólie)

Nevykupuje sa: auto sklá a auto plasty, plastové fľaše, sklo pretkávané oceľovým drôtom, pneumatiky, chladničky, káble.

Spoločenská rubrika – 1. polrok 2009

Zomreli:

Michal Zedník (86) – 11.3.2009

Ján Bachar (86) – 10.5. 2009

Ján Valko (57) – 24. 6. 2009

Pristáhovali sa:

Libor Varga – č.d. 6

Marek Čeliga, Zuzana Minarčíková – č.d. 90

Peter Novotný, Daniela Čeligová – č. d. 167

Oznamy

Regionálna veterinárna a potravinová správa Nitra informuje občanov- chovateľov hovädzieho dobytku a ošípaných o povinnosti nahlasovania domácich zabíjačiek jeden deň vopred na Regionálnu veterinárnu a potravinovú správu v Nitre, v pracovné dni od 7.30 hod. – 15.00 hod. na tel. číslo 037/65 242 78, 65 362 02. Táto povinnosť naďalej vyplýva zo zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov § 23 „zabíjanie zvierat pre súkromnú domácu spotrebu“.

Klub mládeže

Priestory posilňovne sú sprístupnené každý deň od 18.00 hod. do 20.30 hod. Kľúče budú u pani starostky Viery Predanocyovej, č. d. 17 a Boženy Proksovej, č. d. 76. Záujemcovia o cvičenie si ich tam môžu prevziať osobne a proti podpisu v uvedenom čase. Posilňovňa slúži na cvičenie všetkým návštevníkom z radov občanov. V miestnosti je potrebné dodržiavať zásady bezpečnosti, predchádzať prípadným zraneniam. Návštevníci sa majú správať slušne a ohľaduplne voči cvičiacim. Prosíme dodržiavať čistotu a poriadok.

Pamätná izba

Pamätná izba sa nachádza na prvom poschodí KD a v súčasnosti sa reinštaluje. V prípade záujmu občanov alebo ich hostí, ju môžu navštíviť v čase úradných hodín obecného úradu.

Každý štvrtok o 14.15 hod. prichádza pojazdná predajňa mäsa a mäsových výrobkov.

Internetová stránka obce: www.malezaluzie.lentil.sk

Termíny odvozu komunálneho odpadu: 8.7, 5.8, 2.9, 30.9, 28.10, 25.11, 23.12

Termíny odvozu separovaného zberu: 22.7, 19.8, 16.9, 14.10, 11.11, 9.12

Termín odvozu nebezpečného odpadu: 28. júl

Termín odvozu veľkorozmerného komunálneho odpadu: od 31. júla do 3. augusta 2009

Občania, ktorí majú záujem zbaviť sa starého textilu – letné a zimné oblečenie, prestieradlá, uteráky, záclony, bude organizovaná zbierka a zabezpečený odvoz. Záujemcovia sa môžu priebežne prihlasovať na obecnom úrade.

redakcia

Obecný úrad - úradné hodiny:

Viera Predanocyová

Pondelok	07.30 - 12.30	14.00 - 15.30
Utorok	07.30 - 12.30	14.00 - 15.30
Streda	07.30 - 12.30	14.00 - 16.30
Štvrtok	07.30 - 12.30	14.00 - 15.30
Piatok	07.30 - 12.30	

Margita Tabačeková

- Párny týždeň:

Utorok	07.30 - 12.00	13.00 - 15.00
Štvrtok	07.30 - 12.00	13.00 - 15.00

- Nepárny týždeň:

Pondelok	07.30 - 12.00	13.00 - 15.00
Streda	07.30 - 12.00	13.00 - 15.00
Piatok	07.30 - 12.00	

Ďakujeme všetkým prispievateľom Občasnika.

Redakcia: Zuzana Plesníková, Viera Predanocyová

Grafická úprava: Zuzana Krajčovičová

Nepredajné!